

[Jens Møller.]

Med hensyn til spareforslagene vil kristeligt folkeparti gerne spare. Vi vil også gerne spare mere, men vi må understrege, at det ikke er ligegyldigt, hvordan man sparer. Vi mener, der må tages hensyn til, at man ikke slår den enkeltes økonomi i stykker. Der må tages hensyn til, at der ikke bliver social slagside, så det går ud over de dårligst stillede, og det gælder også de virkelig dårligt stillede, i u-landene. Og vi må passe på, at vi ikke laver så pludselige og voldsomme ændringer, at det bringer samfundet ud af balance.

På mange måder kan det danske samfund sammenlignes med en gammel bygning, der er ombygget gang på gang og udvidet, det har politikerne gjort efterhånden, for at gøre den så god som muligt for det danske folk at leve i. Men efterhånden er den blevet så kompliceret og så vanskelig at finde ud af, at vi alle sammen er ved at være klar over, at der må en gennemgribende restaurering til. Men der er bare det ved det, at mens den restaurering foregår, skal vi jo alle sammen stadig væk bo i det hus, der er det danske samfund, og da kan man blive noget ængstelig, når man ser de besparelsesforslag, der kommer fra nogle af partierne, særlig fra fremskridtspartiet. Det minder ikke meget om en restaurering, det minder mere om, at man sætter bulldozerne under det hele og så bygger noget nyt op,

Sådan noget kan vi ikke være med til, for det kan jo engang ikke lade sig gøre at evakuere befolkningen, mens det foregår, og derfor kan det ikke ske, uden at der vil ske mange ulykker undervejs. Endelig har vi jo heller ingen som helst garanti for, at det nye, man bygger op, vil vise sig at være bedre end det gamle. Det vil være at spille hasard med det danske samfund. Jeg ved godt, der er nogen, der siger, at det vil blive så og så dejligt, men vi er mange andre, der siger: nej, det kan ikke gå, for dette samfund vil blive et samfund, hvor den stærke altid har ret.

Derfor mener vi, at restaureringen må tage sin tid. Vi må have tid til disse sparebestræbelser. Det vigtigste er heller ikke, at de kommer på én gang, men at det går i den rigtige retning. Skal det virkelig hjælpe, må vi arbejde på længere sigt med en administrativ reform, med lovrationalisering, afskaf-

felse af dobbeltadministration, med en indkomstskattereform, en boligreform. Og så må vi se at komme alle de misbrug til livs, der virker som snylteplanter på det danske samfund. Den slags ting kan ikke ordnes på et par måneder i en presset situation, men det er nogle af de virkelig væsentlige ting, som dette ting skal arbejde med i de kommende måneder, og vi vil gøre, hvad vi kan for at få det til at gå i den rigtige retning.

I den nuværende situation vil vi stemme for alle forsvarlige besparelser, og på det nuværende tidspunkt mener vi, at det er netop dem, der udgør de 1.550 mill. kr., som forligspartierne er blevet enige om.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg vil tillade mig at starte, ligesom en række af ordførerne har gjort, med nogle bemærkninger om selve proceduren eller rettere, hvordan dette høje ting finder ud af, hvordan den mest fremragende og afgørende lov skal være i vort land.

På mange måder synes jeg, at både arbejdsform og sammensætning — og her skælder jeg ikke ud på de tekniske eller andre tjenestemænd, der har medvirket — er af en ganske ubeskrivelig rodet karakter. Hvis man kigger selve finanslovsforslaget igennem, vil man se en række eksempler, hvor man på den ene side opererer med reviderede tal, det vil sige til 1974-priser, og på den anden side overhovedet ikke tager hensyn til det. Hvor meget udsving det kan gøre — og derfor er selve skønnene jo ganske uforsvarlige — det viser en lille bitte ting omkring eksemplet med inflationsproblemet.

Indkomstskatten er i dette finanslovsforslag revideret sådan, at den er næsten $3\frac{1}{2}$ mia kr. højere end i det første forslag, der blev forelagt. Momsen er forhøjet med 0,2 mia kr. og det viser altså med al ønskelig tydelighed, at det, vi står over for her, er en inflation, som farer frem som en tornado; indkomstskatten skal være 7 pct. højere end ved finanslovbehandlingsens første dag. Hvis vi tog disse tal alvorligt, ville vi altså kunne beregne, at der måtte have været en lønstigning på 14 pct. for alle arbejdere med en trækprocent på omkring 50. Alt dette kunne være vældig godt, hvis det var gennemgående i finanslovsforslaget. Men det er det ikke. Det er ikke et generelt træk; det er kun få konti, der er reguleret, ellers flyder